

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **J. A.**, zastoupený Mgr. Filipem Schmidtem, advokátem, se sídlem Čihákova 871/15, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 5. 2014, č. j. MV-18041-5/OAM-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 8. 2014, č. j. 29 A 3/2014 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Filipu Schmidtovi, advokátovi, se sídlem Čihákova 871/15, 190 00 Praha, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4114 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Dne 19. září 2014 se žalobce, jehož státem původu je Nigérie, dostavil do Příjímacího střediska v obci Zastávka, aniž by měl u sebe cestovní pas a vízum. Téhož dne požádal o mezinárodní ochranu. Ke své cestě do České republiky žalobce uvedl, že přicestoval tentýž den letadlem z Lagosu v Nigérii. Neví však, kde vystoupil, ani jak dlouho cestoval do Zastávky. Nějaký bílý muž mu koupil jízdenku do Zastávky. O

cestovní doklady, které mu obstaral dobrý samaritán – přítel žalobcova otce J., někde přišel. K dotazu, proč se žádá o mezinárodní ochranu v České republice, uvedl, že je to Boží vůle.

[2] Žalobce ve své zemi původu pracoval jako řidič autobusové linky, která vozila cestující do kostela. Nigérii opustil na naléhání dobrého samaritána, který žalobce upozorňoval, že mu v zemi hrozí nebezpečí. Žalobce se do Nigérie nechce vrátit, neboť má strach o život. Celá jeho rodina, rodiče i čtyři sourozenci, byla totiž vyvražděna při útoku teroristické skupiny Boko Haram na kostel v obci Bono (původně žalobce uváděl, že žije v obci Unde).

[3] Policie České republiky (dále jen „policie“) s žalobcem zahájila správní řízení o vyhoštění z území členských států Evropské unie. V řízení zjistila, že žalobce do České republiky přicestoval letecky, aniž by měl potřebné doklady, čímž naplnil podmínky ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Policie proto vydala rozhodnutí, jímž žalobci uložila správní vyhoštění a stanovila dobu šesti měsíců, během níž nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Podkladem tohoto rozhodnutí bylo závazné stanovisko Ministerstva vnitra podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Podle Ministerstva vnitra nenastal důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, v daném případě totiž neexistují důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem. S ohledem na probíhající řízení o udělení mezinárodní ochrany však toto rozhodnutí nelze s přihlédnutím k § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců vykonat. Žalobce se rozhodnutí policie o správním vyhoštění bránil odvoláním, které však žalovaný zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud dospěl k závěru, že v postupu žalovaného nenastaly žádné vady ani rozpor se zákonem. K žalobcově argumentaci ustanovením § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců krajský soud konstatoval, že je neopodstatněná a že z žalobcova vyjádření jasně plyne, že přicestoval letadlem, tudíž musel disponovat cestovním dokladem. Žalobce však žádným věrohodným způsobem neprokázal dobu a způsob svého vstupu. Dostatečnou ochranu před případnou újmou z navrácení do země původu cizinci poskytuje ustanovení § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. K závaznému stanovisku Ministerstva vnitra krajský soud uvedl, že podkladové informace byly naprosto dostatečné a pocházely z objektivních zdrojů. Žalobu z těchto důvodů zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[5] Proti označenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

pokračování

[6] Stěžovatel předně uvedl, že do České republiky přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, neboť byla v Nigérii vyvražděna celá jeho rodina. Proto by se na něj mělo vztahovat ustanovení čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (v České republice vyhlášena pod č. 208/1993 Sb., dále jen „Úmluva“) a neměl by být postihován za nezákonný vstup a přítomnost na území. Správnímu orgánu byl znám úmysl stěžovatele požádat o mezinárodní ochranu, z prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutí však není jasné, zda vůbec správní orgány vzaly v potaz čl. 31 Úmluvy. Podle stěžovatele tím došlo k porušení § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Touto otázkou se přes výslovnou námitku žalobce uplatněnou v doplnění žaloby ustanoveným advokátem nezabýval ani krajský soud. I celé odůvodnění otázky, proč nebylo aplikováno ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je zcela nedostatečné a nepřezkoumatelné, ačkoliv se jedná o zcela zásadní otázku. Z napadeného rozsudku ani v záhlaví označeného rozhodnutí není patrné, z jakých důvodu a zda vůbec je či není na stěžovatele nahlíženo jako na osobu, jež přicestovala na území přímo, uvedla dobré důvody pro nezákonný vstup a přítomnost a neprodleně se sama přihlásila státnímu orgánu. Konkrétně ve vztahu k podmínce dobrých důvodů pro nezákonný vstup a přítomnost stěžovatel krajskému soudu vytýká, že v prvním odstavci na straně tři napadeného rozsudku ztotožňuje kategorii dobrých důvodů pro nezákonný vstup s otázkou důvodů znemožňujících vycestování, přičemž dané kategorie sledují rozdílné účely a nelze je směřovat.

[7] Stěžovatel uznává, že výjimka stanovená v § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců se vztahuje na rozhodnutí o správním vyhoštění vydaná z důvodů uvedených v § 119 odst. 1 písm. b) bodech 6 a 7 téhož zákona (tj. překročí-li cizinec státní hranice v úkrytu nebo se o takové jednání pokusí či překročí-li státní hranice mimo hraniční přechod). Přestože v jeho případě bylo rozhodnutí vydáno na základě § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona o pobytu cizinců (cizinec pobývá na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn, nebo pobývá na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu), je stěžovatel přesvědčen, že výjimka by se měla vztahovat i na něj, neboť ustanovení čl. 31 Úmluvy, jehož účelem je ochrana uprchlíků před postihem za nezákonný vstup na území, má podle čl. 10 Ústavy aplikační přednost před zákonem.

[8] Správní orgány ani krajský soud současně nedostály požadavku na dostatečné a komplexní zjištění situace ve stěžovatelově zemi původu. Hodnocení provedené správními orgány je pouze povrchní a zamlčuje, že některé z uváděných zdrojů podporují tvrzení stěžovatele. Krajský soud se s touto námitkou, uplatněnou již v žalobě proti rozhodnutí, vypořádal toliko konstatováním, že „*podkladové informace byly naprosto dostatečné a z objektivních zdrojů.*“

[9] Výše uvedenými pochybeními došlo podle stěžovatele k porušení zásady *non-refoulement* (čl. 33 Úmluvy), neboť byl vyhoštěn, aniž by bylo dostatečně objasněno, zda se na něj vztahuje ustanovení čl. 31 Úmluvy či nikoliv. Za vyhoštění je totiž třeba v intencích nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 25/97 ze dne 13. května 1998 (N 53/11 SbNU 25; 159/1998 Sb.) považovat jakékoliv opatření směřující k nucenému odjezdu cizince ze státního území České republiky, nikoliv pouze fyzické vyhoštění cizince ze země.

[10] Na závěr stěžovatel poznamenal, že krajský soud ani správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou proporcionality. Ze všech uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zopakoval, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a že jeho vycestování zpět do domovského státu je možné. Žalovaný také upozornil, že jejíž pravomocně ukončeno i řízení o žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu s tím, že mezinárodní ochrana stěžovateli nebyla udělena. Je tedy zřejmé, že stěžovatel není uprchlíkem ve smyslu Úmluvy. Ustanovení čl. 31 Úmluvy nemůže být aplikováno, jelikož stěžovatel neprokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup na území České republiky, jeho život ani svoboda v zemi původu nebyly ohroženy a z důvodu jeho neochoty popsat, jak se dostal do České republiky, nebyla splněna ani podmínka přicestování přímo na území České republiky. Právní názor stěžovatele, že je nutné nejprve provést azylové řízení a až poté případně vydat rozhodnutí o správním vyhoštění, postrádá jakoukoliv zákonnou oporu. Žalovaný trvá na tom, že rozhodl zcela po právu, a proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil z hlediska důvodů uplatněných v kasační stížnosti a důvodů, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval nepřezkoumatelností napadeného rozsudku krajského soudu. Vady způsobující nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost Nejvyšší správní soud popsal např. v rozsudku ze dne 4. prosince 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb. NSS (veškerá citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žádné takové vady ovšem rozsudek krajského soudu v nyní projednávané věci nevykazuje. Nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). V opačném případě by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009, č. j. 7 Afs 107/2009 - 166). Přestože je nyní přezkoumávané rozhodnutí krajského soudu v řadě ohledů velmi stručné a v některých aspektech na samé hraně přezkoumatelnosti, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody, pro které krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou, jsou z jeho odůvodnění seznatelné a alespoň v nezbytné míře i odůvodněné. Blíže se k otázkám přezkoumatelnosti

pokračování

rozsudku krajského soudu Nejvyšší správní soud vyjádří níže v rámci vypořádávání jednotlivých kasačních námitek.

[15] První námitkou stěžovatele bylo, že správní orgány ani krajský soud na jeho situaci neaplikovaly čl. 31 Úmluvy, podle něhož smluvní státy nebudou stíhat pro nezákonný vstup nebo přítomnost takové uprchlíky, kteří přicházejí přímo z území, kde jejich život nebo svoboda byly ohroženy (ve smyslu článku 1 Úmluvy), vstoupí nebo jsou přítomni na jejich území bez povolení, za předpokladu, že se sami přihlásí bez prodlení úřadům a prokáží dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup nebo přítomnost. Podle stěžovatele z odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného ani rozsudku krajského soudu není vůbec jasné, zda na stěžovatelovu situaci bylo prizmatem citovaného ustanovení nahlíženo či nikoliv.

[16] Nejvyšší správní soud již v minulosti vymezil předpoklady aplikace čl. 31 Úmluvy, provedeného ve vnitrostátním právu § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ten se sice podle gramatického výkladu použije u případů vyhoštění z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 6 a 7 zákona o pobytu cizinců (překročení státní hranice v úkrytu či mimo hraniční přechod), v rozsudku ze dne ze dne 29. května 2014, č. j. 9 Azs 107/2014 - 43 (body 19-20) však Nejvyšší správní soud konstatoval, že „vzhledem ke znění a účelu Úmluvy spadají do rozsahu čl. 31 i takové případy, kdy uprchlík např. vstoupí na území státu s falešným cestovním dokladem či na území vstoupí nebo pobývá ilegálně bez platného cestovního dokladu či víza,“ a dodal, že „výkladovou variantou, která co nejlépe zohledňuje mezinárodní závazky České republiky plynoucí z čl. 31 odst. 1 Úmluvy, je tedy ta, že § 119a zákona o pobytu cizinců se uplatní i vůči cizinci, jemuž má být správní vyhoštění uloženo z důvodu dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona o pobytu cizinců.“ V rozsudku ze dne 1. srpna 2013, č. j. 6 As 28/2013 - 38 (bod 25) Nejvyšší správní soud zároveň stanovil, že pro aplikaci čl. 31 Úmluvy je nutné kumulativní splnění následujících podmínek: „a) cizinec na území přichází přímo, b) cizinec požádá o mezinárodní ochranu, c) cizinec na území přichází ze státu, kde mu hrozí pronásledování nebo vážná újma, d) cizinec na území vstoupí nebo pobývá bez povolení, e) cizinec se sám bez prodlení přihlásí policii nebo ministerstvu a f) cizinec prokáže závažný důvod pro svůj neoprávněný vstup nebo pobyt.“

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje nutnost hodnotit tyto podmínky v každém jednotlivém případě. V nyní projednávaném případě se krajský soud sice nevyjadřuje přímo k čl. 31 Úmluvy, ale zabývá se důvody neaplikování ustanovení § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jímž byl čl. 31 Úmluvy proveden ve vnitrostátním právu. Z napadeného rozsudku je přitom zřejmé, že podle krajského soudu dané ustanovení na skutkový stav nyní projednávaného případu nedopadá, neboť žalobce „žádným věrohodným způsobem neprokázal dobu svého vstupu na zdejší území a žalovaný tak nemohl přitakat naplnění ustanovení § 119a odst. 1.“ V daném případě tedy krajský soud neaplikoval výjimku zakotvenou v čl. 31 Úmluvy, respektive § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, jelikož neshledal naplnění podmínky, že cizinec na území přichází přímo, a to proto, že stěžovatel nebyl schopen a ochoten svou cestu popsat. Takový postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. V rozsudku ze dne 28. února 2013, č. j. 8 As 102/2012 - 40 (dostupné z www.nssoud.cz) konstatoval: „Nejvyšší správní soud po prostudování spisového materiálu konstatuje, že ve stěžovatelčině případě lze mít pochybnosti o možnosti přednostní aplikace tohoto článku z důvodu, že se ve správním řízení nepodařilo

náležitě zjistit okolnosti přicestování stěžovatelky na území České republiky. Ve smyslu daného článku se stěžovatelce nepodařilo prokázat, že přicestovala přímo z území, kde je její život nebo svoboda ohrožena ve smyslu čl. 1 Úmluvy a že se neprodleně přihlásila úřadům.“ Osmý senát vzápětí dodal, že „nelze vyvodit, že by důkazní břemeno vázlo výlučně na správním orgánu. Bylo na stěžovatelce, aby dostatečně věrohodně objasnila okolnosti svého příjezdu a vstupu na území České republiky.“

[18] I v nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neobjasnil skutečnosti týkající se svého vstupu na území České republiky. Nejvyšší správní soud si je vědom možného rozrušení, na které stěžovatel upozorňuje v kasační stížnosti, na druhou stranu je však třeba uvést, že stěžovatel ohledně své cesty neuvedl ani zcela základní informace. Ze správního spisu vyplývá pouze to, že letecky dorazil na blíže nespecifikované místo, odkud cestoval vlakem, přičemž není známo jak dlouho, jakou trasou atp. Správní orgán se přitom stěžovatele na průběh cesty opakovaně dotázal a dal mu prostor k vyličení rozhodných skutečností. Stěžovatel však neuvedl ani elementární informace ohledně své cesty. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 27. září 2013, č. j. CPR-12386/ČJ-2013-931200-SV je patrné, že stěžovatel uvedl pouze následující: *„Do Zastávky jsem jel přímo, nikde jsem se nezdržoval. Nějaký bílý muž mně koupil jízdenku z Prahy přes Brno do Zastávky, tento lístek mně vzal průvodčí. Nevím nic ohledně svého příjezdu do Zastávky. Pouze vím, že jsem letěl letadlem z Lagosu, ale kde jsem vystoupil nevím, nevím ani jak dlouho jsem cestoval z letiště do Zastávky.“* Z daného vyličení příběhu tak skutečně nejsou seznatelné skutečnosti rozhodné pro učinění závěru, že stěžovatel na území České republiky přicestoval přímo, a to ani ve smyslu, jakým je třeba tuto formulaci vykládat podle citovaného rozsudku č. j. 6 As 28/2013 - 38. Jedna z podmínek aplikace čl. 31 Úmluvy nebyla splněna, a proto nebylo nutné zkoumat splnění dalších. Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo než aprobovat závěr krajského soudu, že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci čl. 31 Úmluvy, respektive § 119a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[19] Další série námitek stěžovatele směřovala vůči podkladovým materiálům pro vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra, respektive jeho potvrzení ministrem vnitra. Krajský soud závazné stanovisko Ministerstva vnitra přezkoumal a ztotožnil se s ním, poznamenal, že podkladové informace považuje za naprosto dostatečné a pocházející z objektivních zdrojů. Stěžovatel brojil proti nekomplexnímu hodnocení a namítal, že správní orgány neuvedly, že některé ze zdrojů podporují tvrzení stěžovatele. Stěžovatelova námitka však zůstala v obecné rovině, stěžovatel neuvedl, která tvrzení podkladových materiálů mají být v rozporu se závazným stanoviskem. Nejvyšší správní soud v tomuto odpovídajícím stupni obecnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2013, č. j. 2 Afs 53/2011 - 80) přezkoumal závazné stanoviska Ministerstva vnitra a závěry z něj vyvozené. Ministerstvo vnitra v závazném stanovisku vycházelo z řady aktuálních zpráv mezinárodních lidskoprávních organizací a dalších zdrojů. Ministerstvo připustilo, že se Nigérie potýká se závažnými problémy v souvislosti s činností teroristické skupiny Boko Haram. Tyto činy mají však charakter individuálních kriminálních aktů, proti nimž státní bezpečnostní složky tvrdě zasahují, a týkají se pouze některých částí nigerijského území. Závazné stanovisko, konstatující, že vycestování stěžovatele zpět do země původu je možné, dále uvádí, že *„státní příslušník Nigérie si může pro svůj život zvolit kteroukoliv pro něj vhodnou bezpečnou oblast, aniž by byl nucen zůstat a pobývat v oblasti,*

pokračování

která je pro něj z hlediska bezpečnosti jeho osoby rizikovější.“ Lze proto souhlasit se závěrem Ministerstva vnitra, že stěžovateli při návratu nehrozí bezprostřední nebezpečí vážné újmy.

[20] Stěžovateli nelze přisvědčit ani ohledně námitky porušení zásady *non-refoulement* (čl. 33 Úmluvy). Mezinárodní závazek spočívající v respektování zásady *non-refoulement* je pro účely správního vyhoštění ve vnitrostátním právu zajištěn prostřednictvím § 120a a § 179 zákona o pobytu cizinců (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. září 2010 č. j. 6 Azs 15/2010 - 82, č. 2175/2011 Sb. NSS, a ze dne 7. května 2014, č. j. 1 Azs 45/2014 - 41). Stěžovatelova situace byla v daném případě v souladu s těmito ustanoveními zákona o pobytu cizinců posouzena, přičemž správní orgány i krajský soud dospěly k závěru, že život a osobní svoboda stěžovatele nejsou v případě návratu do země původu bezprostředně ohroženy ve smyslu zásady *non-refoulement*. K této úvaze se Nejvyšší správní soud vyslovil již výše, tudíž mu nezbylo než uzavřít, že nedošlo k porušení zásady *non-refoulement*. Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by byla jakkoliv porušena zásada přiměřenosti, jak stěžovatel zcela povšechně namítl.

[21] Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost proti rozsudku krajského soudu zhodnotil v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

IV. Shrnutí a náklady řízení

[22] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému, který měl úspěch ve věci, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

[23] Stěžovateli byl již v řízení před krajským soudem ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Filip Schmidt, advokát, se sídlem se sídlem Čihákova 871/15, 190 00 Praha. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatelů odměna za jeden úkon právní služby [písemné podání ve věci samé, zde konkrétně podání kasační stížnosti ze dne 1. října 2014, podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkově částka 3 400 Kč. Protože je ustanovený zástupce plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku 714 Kč odpovídající 21% dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 4 114 Kč. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. listopadu 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu